

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in ponedeljka ob 5 popoldne.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadst. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopiši se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Stefan Godina. Lastnik »narodni lista« Edinosti. — Tisk tiskarne »Edinosti«, vpisane zadruga s omejenim poročilvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave št. 11-57. Naročnina znaša: Za celo leto K 24— za pol leta 12— za tri mesece 6— Za nedeljsko izdajo za celo leto 2-20 za pol leta 1-10

VEČERNA EDINOST

Posamezne številke se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na milimetre v širokosti ene kolone. Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov mm po 10 vna. Omrtvinice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov mm po 20 vna.

Oglasi v tekstu lista do pet vrst K 5— vsaka nadaljna vrsta 2—

Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev

Oglase sprejema inšerlatni oddelek »Edinosti«. Naročnina in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le opravi »Edinosti«. — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inšerlatni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštoupravnični račun št. 841.652.

Francoski letalci nad lotarinškimi mesti. — Angleži izkrcali čete v Akabi.

Položaj na severnem bojišču.

DUNAJ, 19. (Cenz.) Zavezniki zasledujejo umikajočo se rusko armado. Velikega pomena za armado na severnem Poljskem je bila predvčerajšnja osvojitve močnih ruskih pozicij pri Petrikovu po avstrijskih vojakih. S tem je postalo stalnišče Rusov ob Mlazi nevdržljivo. Rusi so se umaknili tu preko Pilice proti Opocznu. Enakega pomena je tudi včeraj pri Przedborzu izvojevanj uspeh. Tudi te ruske pozicije so zavzele avstrijske čete. Ti uspehi so največjega pomena za nadaljni razvoj stvari. S tem je bila napravljena močna zagozda v močne ruske pozicije ob Pilici. Prihodnja ruska defenzivna linija je Opoczno—Kielce.

Uspeh izredne važnosti je izvojevala tudi Borovičeva armada v zakarpatskem ozemlju. Rusi so bili včeraj vrženi iz dolgo pripravljenih utrjenih pozicij med Krosnom in Zakliczynom. Danes se je nadaljevalo zasledovanje umikajočega se sovražnika. Zadnji oddelki zapadne ruske armade so se včeraj še upirali ob dolnjem Dunaju in severovzhodno od Liska, da krijejo odhod glavnega dela proti severovzhodu. Pri vsem veselju nad izvojevanim uspehom ne smemo pozabiti, da je bil sovražnik sicer premagan in prisiljen k umaknitvi, da pa v nadaljni defenzivni sili nikakor ni oslabiljen v odločilni meri. Postavil se bo zopet v bran. Umikanje vodi njegove oslabiljene vrste iz široke fronte v ožjo razvrstitev, kar olajša njegovo defenzivo. Rusko umikanje je v splošnem zbiranje na ožjem prostoru. Če prinese energično zasledovanje še plen, se ne ve. Nikdar pa ne smemo pozabiti, da so Rusi mojstri v strategiji umikanja. — (Tagespost.)

Francoska letala nad lotarinškimi mesti.

SAARBURG v Lotaringiji, 18. (Kor.) — Tekom pretekle noči, okoli 12 ponoči sta letala nad mestom dva sovražna letalca, ki sta vrgla v mesto skupno 10 bomb. Pri tem sta bila neki ulanski podčastnik in neki ulanec na odprti cesti ubita, neka služkinja pa tako težko ranjena, da je izključeno, da bi zamoga ozdravit. Napravljena materialna škoda je precej znatna.

Tudi v Hemingu sta vrgla letalca dve bombi, istotako tudi na železniško postajo Riedling.

Angleži izkrcali v Akabi vojaštvo.

CARIGRAD, 18. (Kor.) Glavni stan objavlja sledeči komuniké:

Neka angleška krizarka, ki je že par dni križarila pred Akabo, je izkrcala tamkaj vojaštvo. Naše, hitro se bližajoče čete so sovražnika takoj napadle in ga prisilile, da se je zopet vkrcal. Naš ogenj je uničil neki reflektor krizarke.

Angleški monitorji za obstreljevanje belgijskega obrežja oboroženi z novimi topovi.

LONDON, 18. (Kor.) »Times« poročajo iz Dovra: Monitorji, ki so zopet pričeli obstreljevati belgijsko obrežje, so dobili nove topove in so bili izboljšani.

Car odptoval iz Vladikavkaza.

PETROGRAD, 18. (Kor.) Car Nikolaj je odptoval iz Vladikavkaza. Pred odhodom je sprejel deputacije v tamkajšnjem ozemlju se nahajajočih rodov, ki so izročile carju darove in denar za vojne potrebščine.

Afera Hodejda v principu poravnana.

CARIGRAD, 18. (Kor.) Po avtentičnih informacijah je smatrati afero Hodejdo, ki je bila vsled prekinjenja brzojavnega prometa z Jemenom porti neznan, urejeno v toliko, da je porta v principu sprejela od italijanske vlade zahtevano satisfakcijo in je s posredovanjem Rima že poslala valiju v Jemenu vse potrebne instrukcije v svrhu izpolnitve satisfakcije.

Cesarjeva sožalna brzojavka povodom smrti vojaškega vikarja Belopotockega.

BUDIMPEŠTA, 18. (Kor.) Njegovo Veličanstvo je poslalo povodom smrti vojaškega vikarja Belopotockega, velikovardinskemu škofu grofu Szechenyju sožalno brzojavko, v kateri poudarja vlada zasluge vojaškega vikarja in obžaluje izgubo pokojnika, ki mu ohrani časten spomin.

Odlikovanja.

DUNAJ, 19. (Kor.) »Wiener Zeitung« poroča: Nadvojvoda Franc Salvator i podelil častno znamenje II. razreda Rdečega križa sledečim osebam: konstrukcijskemu slikarju Francu Janošu v Puli, ukrajnemu višjemu živinozdravniku Ramiru Cella v Puli, strojnemu obratnemu voditelju v pok. Francu Davidku v Puli, vojaškemu računskemu nadoficijalu Ignaciju Dimstu v Podgradu in mornariškemu višjemu komisariju III. razreda, Francu Webru v Puli.

Pogreb Ivana pl. Zajca

se je vršil v Zagrebu dne 17. t. m. ob časteh, ki jih je narod dolžan takemu velikemu duševnemu velikanu. Vsa veličina Zajčeva za narod in domovino se je izražala že v dejstvu, da se je po nalogu bana samega pogreb vršil na deželne stroške. To je bilo nekako oficijelno počestčenje velikega pokojnika. Ali veliko višje po svoji vrednosti je bilo počestčenje Zajčevega spomina po javnosti, po narodu samem. Na tisoče in tisoče Hrvatov je prihitelo k pokojnikovemu odru, da se še enkrat poklonijo velikemu geniju, ki jih je se svojimi plodovi naslajal, dvigal, vzgajal k plemenitemu, idealnemu vpletu. Tudi nadškof dr. Ante Bauer je prišel v spremstvu svojega tajnika in je klečeč izmolil molitev za mir velike duše Zajčeve. Ob odru je stala častna straža, sestavljena po članih deželnega gledališča. Pred zgradbo gledališča se je poslovil od pokojnika ravnatelj opere Srečko Albini s krasnim pretresljivim govorom, v katerem je slavil pokojnika kot uzor, kot svečenika božanske glasbe, večne lepote, kot ustvaritelja hrvatske opere, nje organizatorja in vodjo in najplodovitejšega skladatelja. Citiral je verze iz slavnega zbora »U boj!«:

U boj — u boj!
Mač iz toka bračo!
Nek dušan zna,
Kako mremo mi!

In pa besede Zrinjskega, s katerimi je dal narodu tolažbe in nade:

Da rodu spas se smim,
razpišit robitva dim.

Slava Ivanu Zajcu se je razlegala po vsem trgu, ki ga je polnila velika množica.

Solisti in zbor hrvatske opere so zapeli žalostinko, na kar se je s pesmijo poslovila od pokojnika »Zveza hrvatskih pevskih društev«, (»Kolo«, »Sloga« in »Sloboda«).

Sprevod je bil impozanten. Zastopan je bil v njem oficijalni svet, hrvatska umetnost vseh gran, korporacije, vse, kar ima hrvatski narod umstveno odličnega, in pa, po tisočih, on, ki je pokojnik deloval in živel zanj: narod!

Na grobu je govoril prof. F. Z. Miler, proslavljajoč veličino pokojnikovega dela. »Ali more biti to smrt?« je vskliknil govornik. »Od kje neki smrt onemu, ki je kot umetnik-stvaritelj v duši naroda, kot umetnik-učitelj in dušah narodnega naraščaja ustvaril sam sebi dve večni brezsmrti življenji? Vse te solze žalostinke, ki rosite na oltar človeške minljivosti, ste svete, kakor tudi plamen, ki se iz oltarja človeških src dviga do neba za rajsko dušo miljenca svojega. To plamen-zlato, te biser-solze se poljubljajo v venec, ki Ti ga rod, Tvoj po duši in krvi, meče na grob, a spomenik Ti je že od davna in bo skozi veke hvaležnost vsega naroda hrvatskega.«

Zadoneli so slava-klici, a »Zveza hrvatskih pevskih društev« se je še enkrat poslovila s pesmijo od največjega hrvatskega glasbenika.

Ogrski listi o izpraznitvi Belgrada.

Skoro vsi budimpeštanski listi se pečajo na uvodnem mestu z dogodki na južnem bojišču in hvalijo odkritosrčnost armadnega vodstva, ki je pokazalo svojo resnicoljubnost tudi v neugodnih epizodah vojne, naglašajo pa, da dogodkom na južnem bojišču ni pripisovali nobenega odločilnega pomena, ker pade odločitev v sedanji svetovni vojni na ruskih bojiščih.

»Budapesti Hirlap« piše glede našega umikanja na jugu, da je taka stvar v vojni navaden slučaj, četudi je žalosten in neprijeten. Mi se moramo naučiti, da prenesemo tudi take slučaje, brez pretiravanja stvari, brez malodušnosti in plašljivosti.

dali dragi mi tovariši. Nato prihiti ena stotinja naših iz srednje vrste proti nam vprijoč: »Umaknite se z nami nazaj, sovražnika je kot lista in trave, preslabi smo!« Takoj sem pogledal na vse strani in res, tudi na naši desni strani so se naši že umikali. Kaj storiti? Za nami v sredini veliko in nedostopno močvirje, na desni strani, odkoder smo prišli, gola ledina, v katero so zaporedoma udarjale granate, da se je trgala zemlja in metala v zrak do 20 m visoko stolpe zemlje. Grozen položaj! Če jo uberemo po ledini, nas gotovo raztrgajo granate, če po močvirju, bi pa gotovo obtičali, kjer bi nas ali ujeli, ali pa uničili. Preostajalo nam ni nič drugega, ali zmagati in pregnati Ruse s hriba, ali pa junako umreti. Zakričal sem tovarišem: »Kričimo le vsi, kar se da, nam nasproti bežecim našim oddelkom: »Stojte, z nami naprej, zadaj je gotova smrt in le spredaj je rešitev!« Ubogali so nas in se pri nas ustavili. Strahovito so nas obdelevale strojne puške Rusov. Precej na gosto je že bilo posuto bojno polje z ranjenci in mrtvimi, ko so nam prišle na pomoč naše strojne puške. Spravili so jih na neko z opeko krito hišo, katera še ni gorela. Strojne puške so grozno kosile v vrstah Rusov, njihovo streljanje je postajalo vedno slabšeje. Pogledal sem za trenutek kvišku, ali v tem trenutku udari kroglja ravno na mesto, kjer sem poprej držal glavo. Drobec se mi je zaril pod desno oko. Ostali izstrelek zemlje mi je udaril v glavo, da sem na pol omamljen rekel poročniku: »Ne morem več!« Z žalostjo sem moral ostati na mestu, ker se mi je stemnilo pred očmi. Rusi so bili kmalu potem pregnani iz jarkov. Zasledovali in podili so jih potem še tri dni, dokler niso bili nazaj poklicani naši oddelki zaradi nove razvrstitve.

»Pesti Hirlap« izvaja: Ogrska javnost je navadno napram dogodkom na bojiščih skrajno hladnokrvna. V trdni zavesti v končni uspeh lahko mirno opazujemo umikanja in prodiranja naše armade. Noben trenutek nas ne smejo premotiti dogodki, kojih učinki so za veliko vojno le trenotnega pomena. Na nemško-francoskih in ucmsko-ruskih bojiščih je prišlo do mnogo pomembnejšega umikanja, toda nemško mnenje je bilo napram temu popolnoma indiferentno. Vera in zaupanje ogrskega občinstva v hrabrost naših čet je neomajna. Sedaj uvidi lahko naše občinstvo, da se imamo boriti z veliko premočjo. Pripraviti moramo občinstvo na to, da je pričakovati hudih in dolgih bojev. Zmage se ne morejo delati kar ne termine, kakor bi si morda kdo mislil. Dober vojskovodja ne dela na termine.

»Budapest« smatra kot pomirljivo dejstvo, da je objavilo armadno vodstvo tako resnicoljubne komuniké in pravi, da se prično pri Belgradu nove operacije, ki bodo imele za posledico potisenje Srbov v notranjost. Končno vpliva pomirjevalno, da je srbsko bojišče le podrejenega pomena in da prihajajo z ruskega bojišča razveseljiva poročila in vesti.

Kako je bilo pri Grodku.

Neki četovodja 47. pešpolka pripoveduje o bitki pri Grodku tako-le:

Zvečer pred bitko pri Grodku (8. sept.), so nam naznanili častniki, da moramo nastopiti prihodnje jutro na vse zgodaj sovražnika. Da ga iznenadimo, smo korakali skoro celo noč do 3. ure zjutraj ter smo se mu priplazili zelo blizu. Nato smo se za malo časa vlegli na golo zemljo, ker slama steh bližnjega hleva, s katero smo si postljali, ni zadostovala za vse. Kljub temu smo prav dobro zaspali. Ob prvem svitu so nas že zbudili. Začuden smo se pogledali, ko smo zapazili, da nas krije bela odeja — padla je na nas prva slana. Povzročila je, da so se naši udje le s težavo začeli gibati. A pozneje jih je solnce ogrelo. Ko smo korakali pol ure, smo se takoj razvrstili v bojno črto ter hajdi naprej proti sovražniku, kjer so nas že iz daljave 2000 korakov pozdravljale prve kroglice, za katere smo se pa le malo zmenili. Da se obvarujemo prevelikih izgub, smo se že od tu naprej morali le skokoma pomikati naprej. Poveljnik našega voda, rezervni poročnik, me poklicé prijazno, rekoč: »Ostanite vedno pri meni in mi pomagajte, kar morete, ker vedno nimam glasu, pa tudi kratkovidni sem!« Z veseljem sem poslušal te besede, ki so pomenljive toliko, kot da bi mi bil izročil poveljstvo. Ko smo ležali 1500 korakov oddaljeni od sovražnika, kar naenkrat zazveni na moji puški tik roke; bila je kroglica, ki se je razbila ob puškini cevi. Ne dolgo po tem zopet druga, tako da je bila puška pokvarjena.

V jarku je precej blizu bojne črte nam šrapnel podere stotniškega poveljnika ter z njim še par mož. Klicali smo starejšega poročnika, kateri bi naj prevzel poveljstvo stotnije; a ni ga bilo! Mogoče so ga ujeli. Imeli smo le še poprej omenjenega, kratkovidnega poročnika brez glasu. A to nam ni vzel poguma! Naprej smo drveli po strmini skokoma ter se naposled ustavili, ležeči na trebuhu, za malim jarkom, ki je bil oddaljen krog 600 korakov od sovražne postojanke, v kateri je bilo Rusov kakor čebel v panju.

Tu bi nas bila zadela skoraj žalostna usoda. V hipu nas je začel obstreljevati sovražnik iz strojnih pušk tako silno, da so na levo in desno kar zaporedoma pa-

dalji dragi mi tovariši. Nato prihiti ena stotinja naših iz srednje vrste proti nam vprijoč: »Umaknite se z nami nazaj, sovražnika je kot lista in trave, preslabi smo!« Takoj sem pogledal na vse strani in res, tudi na naši desni strani so se naši že umikali. Kaj storiti? Za nami v sredini veliko in nedostopno močvirje, na desni strani, odkoder smo prišli, gola ledina, v katero so zaporedoma udarjale granate, da se je trgala zemlja in metala v zrak do 20 m visoko stolpe zemlje. Grozen položaj! Če jo uberemo po ledini, nas gotovo raztrgajo granate, če po močvirju, bi pa gotovo obtičali, kjer bi nas ali ujeli, ali pa uničili. Preostajalo nam ni nič drugega, ali zmagati in pregnati Ruse s hriba, ali pa junako umreti. Zakričal sem tovarišem: »Kričimo le vsi, kar se da, nam nasproti bežecim našim oddelkom: »Stojte, z nami naprej, zadaj je gotova smrt in le spredaj je rešitev!« Ubogali so nas in se pri nas ustavili. Strahovito so nas obdelevale strojne puške Rusov. Precej na gosto je že bilo posuto bojno polje z ranjenci in mrtvimi, ko so nam prišle na pomoč naše strojne puške. Spravili so jih na neko z opeko krito hišo, katera še ni gorela. Strojne puške so grozno kosile v vrstah Rusov, njihovo streljanje je postajalo vedno slabšeje. Pogledal sem za trenutek kvišku, ali v tem trenutku udari kroglja ravno na mesto, kjer sem poprej držal glavo. Drobec se mi je zaril pod desno oko. Ostali izstrelek zemlje mi je udaril v glavo, da sem na pol omamljen rekel poročniku: »Ne morem več!« Z žalostjo sem moral ostati na mestu, ker se mi je stemnilo pred očmi. Rusi so bili kmalu potem pregnani iz jarkov. Zasledovali in podili so jih potem še tri dni, dokler niso bili nazaj poklicani naši oddelki zaradi nove razvrstitve.

V angleških strelskih jarkih.

Londonke »Times« objavljajo par interesantnih vojaških pisem, ki opisujejo življenje v angleških strelskih jarkih. Neki oficir nekega indijskega polka piše koncem novembra: »Ze devet dni se nahajamo v ognju živimo v globokem in ozkem strelnem jarku, v katerem so izsekane stopnjice, da se zamorejo vojniki odpočiti. Hrane imamo dovolj; kuhamo sami in tudi pomijemo potem sami sklade in krožnike, kolikor je pač mogoče. Za pijačo dobivamo francosko vino ali rum. Ugajata mi seveda bolj čas in kakao, ki ju istotako dobivamo v izobilici.

Iz porušenihi hiš okoli ce smo znesli skupaj vse mogoče zaklade: nože, vilice, les, premog in slične stvari, kar je potrebno za komodno življenje. V splošnem nam ne gre slabo. Imam spalno odejo in plašč, ki me dobro grejeta in tudi varujeta mokrote. V strelskem jarku, v katerem smo se nahajali poprej, je bilo dosti slabše. Ni ga bilo suhega prostora, kjer bi se zamogli uesti. Deževalo je neprestano, nikakor ni bilo mogoče napraviti ognja, da bi si segreli mrzle noge. Ponoči smo se včasih splazili iz strelnih jarkov in tekali naokoli, da smo se nekolkio ogreli.

Nemci žive pod podobnimi pogoji v svojih strelskih jarkih kakor mi. V naši zadnji poziciji so bili njihovi jarki oddaljeni komaj 50 metrov od nas, tako da smo se nahajali vedno na precej vročih tleh. Nekaj naših mož je neprestano na straži, da poženej-takoj vsakemu sovražniku kroglo v glavo, koder bi se pokazal. Drugi med tem kuhajo, jedo in spijo. Nemci delajo seveda ravnortako in tako gre dan za dnevom.

Najhuša stvar so letala, ki letajo nad našimi glavami in poizvedujejo o naših pozicijah. V naši zadnji poziciji smo zapustili jarek ponoči in preiskali vse razrušene hiše v okolici. Bil je to strašen prizor. Luna je sijala skozi razrušeno streho in razsvetljevala obupne prizore, razbita pohištva, prevrnjene lonce in otroške igrače, razbite postelje in raztrgane knjige in papirje na tleh. V vsaki hiši je bil enak melanholični prizor, na katerega je žalostno gledalo kako razpelo ali pa podoba matere božje.

Neki drugi oficir poroča o posetu kralja Jurija na fronti:

»Kralj je bil tu pri nas. Pomislite le! V najhušji plohi je šel skozi vse strelne järke in je imel za vsakega od nas prijazno besedo all nasmehljaj. Ko je šel mimo cele stotnije, smo se odkrili in zaklicali trikratni hura! Ničde od nas ne pozabi nikdar tega slovesnega trenutka. Izkazal se je jako hrabrega, da je prišel semkaj, tako blizu svinčenih krogelj in v vedni nevarnosti pred letali in granatami. Če nas je hotel s tem nekoliko poživiti v naši utrujenosti, potem se mu je to bogato posrečilo. Hotel bi odgovarjati na vsa vaša ljuba pisma, toda, če je človek ves dan na straži in si mora pomagati ponoči brez vsake umetne luči, potem preostaja vsakakor jako malo časa za tako civiliziran posel kakor je pisanje psem.

Nasprotno pa vam ne morem opisati, s kakim navdušenjem in veseljem sprejemem vsako pismo od vas. Takih občutkov nimem imel več, odkar sem stal kot otrok pod božičnim drevescem. Menim, da napravi tukajšnje naporno življenje živce tako občutljive, da postane vsak malo otročji in smatra za življensko srečo skledico dobre kave ali pa pismo z doma...«

V lazaretu.

Ob 1/10 dopoldne smo zopet zajahali konje. Ekselencia F. je hotel nadzirati novo ustanovljeni krajni lazaret in neke nove vodovodne naprave. Spremljali smo ga tjakaj. Lazaret je bil oskrbljen z vsemi najmodernejšimi pripravami. Vsak dospeli ranjenec ali bolnik je imel na prsih tablico iz trdega papirja. Če je tablica polna, pomeni to, da je mož težko ranjen, da ni sposoben za transport. Na obeh robovih tablice so pritrjene belorodeče nitli. Če je nit odtrgana, pomeni to: težko ranjen, a sposoben za transport. Če manjkate obe nitli, pomeni to, da je vojak le lahko ranjen ali pa, da je zbolel. Kakor čujemo, je baje številu obolenih razmeroma zela majhno. Epidemične bolezni se pojavljajo le tu pa tam. Da se preprečijo črvesne bolezni, je ekselencia F. strogo prepovedal mostvu in oficirjem vsako zaživljanje surovega sadja, menda z dobrim uspehom. Na neko vprašanje, je prošil zdravnik za kakao za ranjence in pa za petrolej. Ordonanca si to zapiše, da se potem takoj vse pošlje. Na dvorišču je dolga vrsta sanitetnih vozov, v enem se nahaja popolna tekarna. Zdravnik je izjavil, da je treba po izkušnjah vojne marsikatero zdravilo popolnoma izločiti. Za trajne obveze se uporablja le še mastisol, ki se je obnesel jako dobro.

Šli smo k vodovodu in si pripravili pitne vode. V dveh poljskih kuhinjah se je kuhala juha s svinjskim mesom. V četrti ure naj bo jed gotova. Krepak mož z gorjaco v roki se nam predstavi kot občinski župan. Ko mu je ekselencia rekel, da se v občini mnogo rekvivira, čemer pa ni mogoče opomoči, je župan odgovoril, da je to bolje, kakor pa če pridejo Rusi. Skozi velik skedenj, kjer so vojaki mlátili žito, smo prišli k stroju, ki pripravlja pitno vodo. Stroj pri- dan po 600 litrov pitne vode in to nikakor ne slabe. Ko smo se vracali, smo zapuškovali pri poljski kuhinji, ki nam je pripravila jako izborno jed. Rusi imajo n. pr. za oficirje posebne kuhinje, česar pri nas ni.

Sličice iz vojne.

Iz flandrijskih džungel. Indijske pomožne čete na zapadnem francoskem bojišču silno mnogo trpe vsled mraza in je Indijce jako zanimivo gledati, kako šklepetajo z zobmi od mraza. »Pogled nanje«, piše neki poročevalec v »Giornale d'Italia«, »me je spomnil na nekega leoparda, ki sem ga nekega mrzlega meglenega dne opazoval v zoološkem vrtu v Londonu več ur skupaj. Pripovedovali so mi, da se Indijci zelo pogosto plazijo okoli avtomobilnih parkov. Prvotno se je domnevalo, da so tako radovedni in da si hočejo ogledati te vozove, ki jih še nikdar niso videli. Pozneje so se prepričali, da so hoteli krasti Indijci bencin in kolomaz, s katerimi so ni nadgrnili potem svojo kožo, da je manj občutljiva za mraz. Mnogo Indijcev je prineslo s seboj v strelne järke nargileese, domače vodne pipe, ki hodijo od ust do usta. Skoro vsi imajo s seboj tudi najpotrebnejše priprave za pripravljanje čaja in si tratijo čas s kajenjem in pitjem in nrmirajo polglasno svoje svete pesmi. Če se bliža kaj sunljivega, poskačejo vsi v trenutku kakor divje mačke iz jarkov in pokličejo svoje tovariše z lahkim živjčgom bližje. To živjčganje je čisto podobno sikanju strupenih kač. Kratkotamo, človek dobi v Flandriji sredi Indijcev vtis, kakor da se nahaja v indijskih džunglah, kakor jih imamo še iz mladostnih knjig v živnem spominu. Vojna je indijskim vojakom ravno to, kakor da bi na lov na tigre. Razvnanje se namreč pri vsakem šumu in sumu vsi njihovi živalski nagoni. Pijani krvi, drve vedno naprej, pomoreč pred seboj vse, kar jim pride pod roko. Se pred kratkim mi je pripovedoval neki angleški oficir, da so bili v Dixmuidnu tekem nekega nočnega boja Belgijci in Angleži napadeni od Indijcev, ki so poklali vse pred seboj, ker v razburjenosti in vsled teme klub prigovarjanju niso hoteli verjeti, da imajo opraviti s prijatelji. Angleži se poslužujejo Indijcev tudi kot pokopovalcev mrtvev oz. grobarjev. Z jataganom s skrivljenim rezilom med zobmi, se dvignejo iz jarkov in plazijo potem kakor kače k truplom, ki pokrivajo bojišče. Močče dvignejo svoje mrtve tovariše na rame in nesejo potem svoje žalostne tovore v taborišče.

Pohvala majhnih vojakov. »British Medical Journal« pravi: Majhni vojaki zavzamejo malo prostora pri transportih. Oni se lažje skrivajo, nudijo težavnejšo tarčo za sovražne topove, potrebujejo manj blaga za uniforme in manj usnja za škornje. Zavihejo se bolje v topla odejala in potrebujejo za vzdrževanje telesne toplote in za potrebno energijo pri korakanju in večjih pohodih manj hrane kakor pa veliki vojaki. Torej vsa čast majhnim vojakom in klobuk z glave pred njimi!

Za 40 kg shušal. Iz Ženeve se poroča: V pondeljek je zopet prispel semkaj vlak z nemškimi civilnimi interniranci. Med njimi sta se nahajala dva nemška velikan. Eden je tehtal 280, drugi pa 180 kg. Pred izbruhom vojne sta se producirala po francoskih mestih, potem pa sta bila internirana pri Biarritzu. Nijuju potovanje po Franciji je bilo jako težavno radi ozkih vrat pri vagonih. Prvi izmed velikana se je pritožil, da je tekom interniranja shušal za nič manj kakor 40 kg. Ostalo mu jih je torej še 240, kar še vedno ni nobena šala.

Sla sovražnika. Neki nemški vojaški zdravnik pripoveduje: Bilo je v neki francoski vasi na pobočju Vogezov. Moja naloga je bila ureditev obvezovalca za artiljerijo. Okoli vasi so stale naše baterije in streljale v dolino na sovražne pozicije. Nad strehami so grmeli naši topovi z zamolklim pokom, a čez strešna slemena so frčale sovražne granate ter padale nekako počasi, kakor bi v zadnjem trenutku iskale cilje, ter so potem eksplodirale z močnim pokom. Ob 9 dopoldne sem bil poklican k mladi ženi, ki je pričakovala poroda. Hišica je stala zunaj ob cesti, popolnoma blizu baterij, ki so streljale in ki jih je obstreljeval sovražnik. Okna so šklepetala in siromašno posodje na polici je rožljalo, hišica se je tresla v vseh svojih delih. S stokanjem žene se je vseh neprestani žvižg krogeji. Porod se je končal srečno ob grmenju topov. Okopal sem otroka in ga povil. Okoli mene so stale razredčene ženske in nova stara mati je jokala od veselja. Na postelji je ležala v prvi materinski sreči mlada žena. Tedaj je počilo tako močno, kakor da se hoče vsa hišica razleteti na kose. Ženske so se prestrašeno stisnile po kotih. Okenski okvir se je razpočil, stene so se tresle in pohištvo se je z ropotom premečknilo. Zunanaj po cesti navzgor sem videl, kako se ruši zid in se dviga oblak gostega prahu. Skozi razbita okna je puhnil silen veter. Držal sem otroka v rokah, da bi ga obvaroval prahu in gledal sem v dolino, kjer so na drugem koncu stali naši sovražniki. Tedaj smo začeli nov strel v dolini. V tridesetih sekundah bo granata tu. Kaj bo tokrat njen cilj in njena žrtev? Da bi prekinil mučno tišino, sem vprašal: — A kje je oče? — Vojak je. — V katerem polku? — Pri artiljeriji. — Pa kje je sedaj? — Starika je pokazala z roko v dolino: — Tam-le do! — Obrnil sem se in tesneje pritisnil otročiča k sebi.

Dobro kosilo. Neki ranjen lovec lovškega batajona št. 20, ki se je udeležil prvih bojev na severnem biišču, pripoveduje: Prilili smo v neko vas, zapuščeno od prebivalcev, kajti v njo so že padali ruski šrapneli in granate. Ali je bila vas ruska ali naša, tega vojaki nismo vedeli in tudi ne povpraševali, ker so nas že veliko bolj zanimali lepo rejeni puški, s katerimi smo prav po vojnem paragrafu obrabnavali: seveda smo si te paragafe delali sami. Bajonet skoz vrat, ali skoz rebra, da je le kri dobila prost izhod. Opomnil moram, da nam je vojska kuhinja zaradi ogromnih težkoč včasih zelo neredno dostavljala našo hrano in torej ni čuda, da so se nam počedile slime po mastni pečenki, ki se nam kar sama ob sebi nudila; prebivalci so namr živo, kar je niso mogli vzeti seboj, izpustili na prosto. Seveda se nam je, nevarnim taknega rokodelstva, večkrat pripetila neljuba nezgoda, pa nam je pujske vključ ranjenim rebrom odnesel pete in mi smo s praznimi žledoci in vendar na ves glas krohotali, gledali za njim. Iz tega in raznih drugih vzrokov sem imel pa jaz, kot pristen lovec, večje veselje s perutnino in gorje kokoši, ki jo je moje oko ocenilo kot najlepšo. V malo trenutkih se je tudi že valjala v krvi glavica na smrt obsojene živalice. Da ne bi tratil predragocnega časa s skubljenjem, sem prerezal kožo na trebuhu in jo kar po lovsko olupil. Stopil sem kar v prvo hišo in kmalu je vrel velik lonec vode z mojo piško; skrbel sem namreč v enakih slučajih vedno tudi za svoje tovariše, četudi ne popolnoma nesebično; pridjal sem vselej piški tudi precej krompirja, korezja ali drugega sočiva in to — sem z juho vred pustil tovarišem. Zaskrbelo pa me je še nekaj: kako okusna jed bo brez soli. Preiskal sem vse šrambe in končno sem res našel v kleti precej soli. Založil sem se z njo dokaj dobro, ostalo pa prepuštil tovarišem, ki so mi bili zato nemalo hvaležni. Vas je gorela že na več mestih in vnela se je tudi že poleg nas stoječa hiša. Ker je bila nevarnost, da se vname tudi ta, v kateri se nas je nahajalo precej vojakov, dobiti povelje, jo zapustiti! „Le počasi, lačen se ne bom bil, rečem. Hajdi, preljuba moja kokoš!“ Pograbim lonec in ž njim na plano, tovariši pa seveda za menoj; a ne vem, li bolj sledeč povelju ali prijetnemu vonju, ki je prihajal iz mojega nemalega lonca. Ko smo bili oddaljeni od hiše kakih 30 korakov, sem potegnil piško iz juhe, od katere ne bi rad bratski delil, a za juho, katero sem jim popolnoma prepuštil, so se kar pulili. V tem trenutku pa se je zaslišal grozen pok in tresk, kakor bi udarila strelja iz neba, in hiše, katero smo pred malo trenutki zapustili, ni bilo več — le tramovje je frčalo po zraku, tako vinkuje takta granata. Vajeni še večjih grozot, smo ohranili mirno kri in se gostili dalje.

Razne politične vesti.

Barthoujev sin padel. Po pariških poročilih je padel na alžaskem bojišču pri Thianu tudi 18letni sin bivšega francoskega ministrskega predsednika Barthouja.

Glavni stan Joffreja. Iz Berlina se poroča: „Vossische Zeitung“ javlja iz Stockholma: Joffrejev glavni stan je pravi vzor spartanske priprostosti. Nahaja se navadno v kakem šolskem postopju, je redkokdaj v kakem gradu. Tam delajo oficirji pri navadnih lesenih mizah. Joffrejeva soba je hladna, brez preprog in brez vsake gizdavosti, križajo pa se mnogoštevilne telefonske žice. Na lesenih tablah so prilepljeni veliki zemljevidi, iz katerih vodi Joffre velike bitke. Pred glavnim stanom se nahaja nekaj avtomobilov in nekaj stražnikov.

Postlanska 25letnica. Dne 15. t. m. je minolo 25 let, odkar je bil dalmatinski poslanec prof. I. Virgil Perić izvoljen poslanecem v državnem zboru. Najprej ga je 1. 1899, izvolil imotski okoliš svojim deželnim poslancem, a dne 26. decembra istega leta tedaj združeni volilni okraji Sinj, Imotski, Opuzen, Makarska državnozborni poslanecem. V četrstoletju svojega poslanskega delovanja je profesor Perić vrsto rodoljubnih govorov, zavzemajoč se za politične in gospodarske interese naroda. Neumorno se je zavzemal na kompetentnih mestih za gospodarske potrebe svojega okraja, ki mu je ohranil neomajno hvalnost in udanost. Med vsemi dosedanjimi dalmatinskimi poslanci v državnem zboru je Perić prvi, ki slavi 25letnico poslanskega delovanja. Čestitamo mu ob tem jubileju in mu želimo, da ga Bog ohrani še mnogo let čilega in zdravega za delo na korist in napredek hrvatskega naroda v Dalmaciji.

Opomin k varčnosti. Ogrski minister za poljedelstvo je izdal na prebivalstvo oglas, v katerem je pozivlje, naj štedi z žitom. Minister pravi v t-m proglasu: Ker iz inozemstva ne moremo dobavljati živeža, računajo naši sovražniki s tem, da naši vredni vojaki zato ne bodo mogli dolgo vzdržati vojne, ker da zmanjka kruha. Ta nada našega sovražnika se ne izpolni, ker bomo imeli toliko kruha, kolikor ga bomo potrebovali. Seveda nam veleva treznost, da štedimo s kruhom, oziroma s pšenico, ker to leto žetev ni bila toliko, kakor v minolem. Vlada je izdala mlinom in trgovcem nalog, naj prodajajo obcinstvu samo moko, pomešano z ječmenovo, krompirjevo in drugo moko. Pri tem pa je potrebno, da tudi oni, ki ne prodajajo moke, postopajo istotako, pak je zato potrebno, da se vsak človek v deželi pokori temu nalogu. Tisti, ki pečejo kruh doma, naj mešajo pšenično moko z drugo, a kar preostaja pšenice, naj jo prodajajo, da pride tako v roke onih, ki je po potrebujejo. Tisti, ki je danes kruh iz čiste pšenice, ali skriva pšenico ali drugo žito za-se, da si mu ni potrebno v gospodarstvu, greši proti domovini.

Angleški zdravnik o psihologiji poguma. V „Times“ razpravlja neki angleški zdravnik o temi psihologije poguma. Imel je ponovno priloiko, kakor poroča, da je govoril z ranjenimi vojaki in nabral v belgijskih, francoskih in angleških bolnišnicah material za to temo. Po izkušnjah je prišel do prepričanja, da niti dva moška nimata istih občutkov, če prideta prvič v ogenj. Eni in isti vojak zamore celo tekom enega dne opazovati na sebi popolnoma različne občutke, če tudi se okoliščine njegove okolice morda niso čisto nič izpremenile. Neki vojak, ki je bil prvokrat v bližini Airasa v ognju, je priznal, da ga je prišla predvsem radovednost, ki je bila njegov prvi občutek. Sele, ko se je razpočila v njegovi bližini prva granata in so se dvignili v zrak celi oblaki dima, si je bil v svesti, da je bila pozicija, v kateri se je nahajal, faktično silno nevarna. V tem trenutku sem imel približno občutek človeka, ki nenadoma zagleda, da stoji nasproti razjarjenemu biku. Neki drug vojak je priznal, da je bil njegov prvi občutek podoben onemu silne gr. Ze. Toda ta občutek je polagoma izginil in zapustil bolj sledove utrujenosti kakor pa bojazni. Tretji zopet je izjavil, da je bila njegova nervoznost, ko je šel v ogenj, tako veliko, da dogodki niso izzvali v njem sploh nobenih občutkov. Smatral se je že kot mrtvega človeka in je šele v ognju spoznal, da njegova pozicija ni ravno posebno nevarna. Vsi ti vojaki, kakor zagotavlja zdravnik, so se izkazali v bojih silno hrabre, kar dokazuje, da kljub prvotni človeški instinktivni bojazni končno vendarle zmagata morala in vzgoja. Pojavi se nov pogum, ki spozna nevarnost z odprtimi očmi in ki ga ne uniči nobena stvar. V ognju najde človek samega sebe in spozna strmeč v sebi novo lastnost, ki se da pač najbolje označiti z močatostjo.

Švica in Anglija. »Frankfurter Zeitung« je priobčila nedavno senzacionalne podrobnosti o poskusih angleškega poslanika Granta Duffa zavesti Švico h kršenju nevtrantosti. Napram tožadnim dementijem se je sklicevala »F. Z.« na izjave ameriškega, vojnega poročevalca »New York World«. Švicarska vlada sedaj znova uradno konstatira:

1. »Angleški poslanik ni nikdar zahteval, da naj bi prevzeli angleški nastavljenici brežično postajo na Sv. Gotthardu za dobo sedanje vojne.

2. O tem vprašanju se ni vršil nikdar kak razgovor med angleškim poslanikom in katerimkoli članom švicarskega zveznega sveta. Zato so neresnične tudi vse vesti o kakem burnem prizoru, ki bi se bil pri tem razgovoru odigral.

3. Samo po sebi umevno je, da zvezni svetnik Motta ni mogel o tem incidentu, ki se nikdar ni vršil, informirati g. Emersona ali kateregakoli drugega gospoda. Zvezni svetnik Motta g. Emersona sploh

ne pozna, ga ni videl in ni nikdar ž njim govoril.

V švicarskih političnih krogih se domneva, da je poročevalec Emerson zlorabil »Frkf. Ztg.« za intrigo, naperjeno proti kandidaturi svetnika Motte za zvezno predsedništvo.

Domče vesti.

Proti zamerovanju in omalovaževanju sovražnikov. Velik del madjarskega časopisa naglašja sedaj po izpraznitju Belgrada — kako škodljivo in nevarno je tisto lahkomišljeno zasmevanje in podcenjevanje sovražnih narodov in njihovih vojska. »Vilag« se n. pr. srdito obrača proti tisti kazinski in kavarniški gospodi, ki so srbsko vojsko vedno opisovali kot razsutu, sestradano, demoralizirano in strahotopetno. Citira, kar so nemški vojaki poročali s francoskega bojišča svojim neslanim karikaturnim, ki so francoskega vojaka predstavljali kakor balerino v krilih, v resnici pa se tudi francoski vojak bori junaški, vredno hrabrosti svojega nemškega nasprotnika. »Nemški ranjenci — pravi »Vilag« — in posebno mrtvici so zaklicali z meje na porogljivo zasmevanje sovražnikov: »Spoštujte sovražnika! Slepci pri zdravih očeh morajo biti ljudje, ki v podcenjevanju sovražnika ne vidijo žaljenja svojih lastnih otrok, lastnih naših vojakov! Sedaj se ta dobra gospoda udeležuje v kazinskem dimu svoje lastne cigare. Sedaj gledajo ta gospoda z debelimi očmi pred-se, ali še sedaj nočejo verovati, da se naši hrabri vojaki — in to jim priznava vsa Evropa — že skoraj pet mesecev bore s spremljivo srečo na srbski zemlji od neopisnih težavah, napajajoč s solzami, krvjo in znojem vsako ped srbske zemlje, kajti proti njim stoji sovražnik, ki junaški, drzno in hrabro odbija napade. Ni to »sovražnik« sestradano, razčapan in demoraliziran capin«, a tudi njegova država ni »država, izdihujoča v obnemoglosti, ki jej je kralj že propadel, Gjorgje znorel, a vojvoda Putnik bolan in nesposoben za vsako akcijo«. Ta gospoda niso do kraja razmislili stvari na srbskem bojišču, ker druga polovica izreka glasi: »In vendar, koliko moramo krvaveti v borbi s temi raztrganimi in sestradanimi četami!« — Potem prehaja »Vilag« k vernemu opisovanju srbske vojske, dežele in moralne sile, ki stoji za njo, pak zaključuje tako-le: »Vse to bi morali vedeti gospoda, a oni, ki niso vedeli, se morajo naučiti, ker je potrebno, da se nauče! Ko bodo vedeli vse to, potem ne bomo padali doma v malodušje, ako nam vesti z bojišča javljajo o herojskem odporu Srbov

Pomen glasbe v malih narodih. V svojem nekrologu o pokojnem skladatelju Ivanu pl. Zajcu piše »Hrvatski Pokret« med drugim: Ob njegovem odru moramo osvežiti spomine, morajo dospeti do nas zvoki neštevilnih njegovih rodoljubnih in sladkih davorih, da občutimo, kako veliko nalogo je izvršil v našem narodnem življenju, koliko praznino pri nas je izpolnil se svojim glasbenim, od boga danim mu darom pokojni Zajc. V male narod, na bujenje njegove nacionalne misli, igra glasba eno največjih vlog. Zajc je vglasbil vsa narodna čustva, vse težnje in stremjenja. Vsak vztrepet narodne duše je našel odmeva v Zajčevi glasbi in se more po njegovih skladbah konstatirati naš narodni razvoj. Z Zajčevim imenom in delom smo mogli preko mej, a to je v veliki meri povzdignilo ponos in narodno samozavest. Zajc pomenja za nas kos nedavne naše zgodovine, našega preporoda, zato pa tudi žalost na njegovi smrti mora biti splošna, mora biti narodna.

Društveni sestanek »Nar. soc. mladinske organizacije«. Prejeli smo: Predvečerašnji sestanek N. s. m. o. se je vršil ob prav lepi udeležbi, dasi je moralo precejšnje število članov društva oditi v vojno. Podpredsednik brat Brandner je poročal, da so se vrste N. s. m. o. od začetka vojne sem nekoliko skrčile, ker je bilo več bratov poklicanih pod orožje. Od letošnjega občnega zbora naprej, je dejal govornik, je N. s. m. o. lepo napredovala in povsod je bilo opaziti zanimanje vanjo. Med našo mladino je našla umevanje in v doglednem času bi se bila gotovo razvila v močno, po vseh naših zemljah se raztezajočo mladinsko udruženje. Prebili smo ravno led in imeli smo lepe načrte. Posebno pa smo imeli vse potrebno pripravljeno za zimsko društveno delovanje, predavanja, tečaje i. t. d. Toda nenadoma je izbruhnila vojna in vsi naši naklepi so morali biti zaenkrat položeni v grob. Na svoji seji, ki se je vršila takoj po nastanku vojne, je odbor N. s. m. o. sklenil, za nedoločten čas prekiniti društveno delovanje. Iz tega razloga nismo več pobirali članarine in prirejali zborovanj. Vsekakor pa namerava društvo zopet pričeti delovati in sicer po novem letu. To pa zato, ker se je izjalovilo naše prvotno mnenje, da bo vojna trajala samo par mesecev. Kakor vse kaže, se vojna zavleče precej na dolgo in potrebno je zato, da pričnemo polagoma zopet z normalnim življenjem. Osobito pa je potrebno mirno izobraževalno delo med člani, česar se ob odur tudi držal. Današnje zborovanje, pravi govornik, je prvo, odkar so nastopile izredne razmere. Marsikateri brata, ki je marljivo posejal naše shode in druge društvene prireditve in se trudil za društvo, danes ne vidimo več med nami. Po raznih bojnih poljanah so razkropljeni in se bojujejo in trpijo naši bratje. Mi se jih hočemo spomniti s tem, da jim pošljemo za božične praznike poleg slike naših že v Trstu ostalih članov,

ki jo damo nalašč v ta namen napraviti, še kak majhen dar, ki ga med seboj zberemo. Pokazali bomo s tem, da smo bratje ne samo po besedi, ampak tudi v dejanju, in to zlasti takrat, kadar kdo izmed nas zabrede v nesrečo. Po pozivu, da naj vsi člani s svojo agilnostjo pripomorejo v to, da bo N. s. m. o. vzlic vojnim razmeram, četudi s težavami, nadaljevala zašrtano si pot, je bilo poročilo brata Brandnerja enoglasno in z odobravanjem vzeto naznanje. Člani so s tem pokazali, da se popolnoma strinjajo z ukrepi društvenega vodstva. Govorila sta na to še brata Kravos in Širok, nakar je bilo zborovanje zaključeno.

Meškova drama »Mati« je sedaj izšla in vzvudi kot literarno delo veliko zanimanje. Nekateri boljši odri so uprizorili dramo pred natiskom na podlagi rokopisa s sijalnimi uspehi. Neutrudni gospod pisatelj je po učinku vsake uprizoritve vedel marsikaj dobrega že zboljšati in upamo, da ta knjiga ne najde samo v vsaki zasebni in javni knjižnici odlično mesto, temveč da bo tudi uprizorjena na odrih nudila redok užitek in dosežala bogat uspeh. Založnica Katoliška Bukvarna v Ljubljani polaga to literarno novost na božično mizo. Cena za broširan izvod znaša 1 K 80 vin., za elegantno vezan 3 K.

Karel Delami
po visokem c. kr. namestništvu
koncesioniran zobetehnik
Trst, ulica Belvedere št. 4. III. n.
ORDINACIJA od 9 do 1 in od 3 do

MILJAVAC ANTON
zaloga vina na Proseku št. 131
pripoča p. n. občinstvu in gostilničarjem svojo najizbornejšo istrsko vino domačega pridelka iz Vrsara (Orsera).
Cena po dogovoru izven vsake konkurence.
Prodaje se od 1/2 hektolitra naprej.

Svoji k svojim! Svoji k svojim!
Dolžnost vsakega Slovana, ki stanuje na Greti, Rojanu ali kje drugje je, da se poslužuje v edini
narodni trgovini jestvin
Anton Požar
Trst-Rolan št. 2
Velika zaloga testenin iz Il. Bistrice ter likerjev, finega olja, namiznega vina, rize, kave itd. — Dobi se vsakovrstno Ciril-Metodovo blago po najnižjih cenah. Točna potrožba na dom in po poštnem povzetju od 5 kg. naprej.

Velika zaloga
vsakovrstnega pohištva
Aleksander Levi-Minzi
(Tržnica ustanovljena leta 1874).
Trst, ulica Rettori št. 1
(Piazza Rozario-Palazzo Meroni).

Mirodnica in dišavarnica JOSIP PETORIČ
Trst: Centrala V. Acquedotto 19, tel. 23-69
Podružnica: Via Lazzarotto vecchio št. 32, Via Apiani št. 4 in Via Montebello (Ovaja) 2. - Zaloga na dnevno V. Lazzarotto vecchio št. 32
Medicinalne in tehnične lekarije. Specialiteta dišav in mila. — Toiletne potrebščine za gospe, gože (direktni uvoz) i. t. d. **Gumi**
Izključna zaloga gum, predmetov tovarne Gard Frères. Specialiteta higijeničnih potrebščin. Dva-najsterica K 1.80, 2.20 in 2.40. (Proti pošiljati tudi v znanhah — 80 stot. pošiljem postno prosto 3 uzorce). — Tajne pošiljave.

Francesco Buda, zlatar
Trst, ulica Scalzata št. 1.
Prodaja srebrnih in kovinskih ur, od 4 kron dalje, uhani, pristani, verigice iz ameriškega dvojbe zlata izključno po prilagoditvenih cenah. Prodaja, kupuje in menjajo srebro in drugo Trška BUDA mreže prodajati po neverjetno niskih cenah, ker ne izdaja velikanskih svot za luksuzna preostore, razsvetljavo itd. itd., kar mora koščno vsa plačevati kupovalce.

Skladišče oglja in drv
za gorivo petroleja in stavb. materiala
Josip Miceu
Trst, ulica S. Cilian 2. (Sv. Ivan) Tel. 2832

Nicolò Cosciandich
avt. zobetehnik
TRST - ulica Nuova št. 15. II. nad.
sprejema na novo
od 9-1 in od 3-7. - TELEFON št. 25-93.

ARTURO MODRICKY
trgov. manufaktir in drabnih predmetov
Trst, ul. Belvedere 32.
Sivane odeje od kron 640 do kron 18, volnene kron 3- do 3-20, beli in pisani fužnarji, bombaževni in volneni trikoji za moške, ženske in otroke, volnene in svilene šarpe. Izdelano perilo. Platno na mero za ruho, čimolice, srajce, ovratnice, zapustnice, dežniki itd. VELIKANSKA IZBERA. - Zmerne cene

Prva tržiška tovarna
brusnih kamnov, smirka
in „corundum“
G. Pilotti-Trst
Pisarna: Riva Pescateri 14, Tel. 15-25

Emilia Ceregato
Trst Campo S. Giacomo 2
Pripoča cenjen. občinstvu svojo
trgovino pisarniških in
solskih potrebščin
Prodaja razglednic in igrač vseh vrst, Proficajo se tudi molitveniki v slov. jeziku.

Zopet se je odprl
Zobni ambulatorij
Via G. Rossini 2, vogel ul. Poste
Moderna zobna delavnica. Umetni zobje po K 4-—. Zobje na vijak, zlate krone, mostna dela. - Plombiranje z materijalom prve vrste po K 2. Izdiranje zobov brez vsake bolečine po K 2. - Jamstvo za vsako delo. - URNIK: od 9 do 1 in od 5 do 12. - Ob nedeljah in praznikih od 9 do 12 polpodne.

Sidro-Syrup. Sarsaparillae
comp. s.
Cistilo krvl. Steklenica K 3.00 in 7.50.
Sidro-Liniment. Capaci compos.
Nadomestilo za sidro-Pain-Expeller.
Gotolico olajšuje mazo za prehlajenje, reumatizem, trganje po udih, itd.
Steklenica K - 80 1.42. 2-
Sidro - Zvepleno - mazilo.
Melo olajšuje pri lišaju, solnem toku, itd.
Londak K 1-.

Odlikovan čevljaraki mojster
Viktor Schenk
mingtonski obuvalec c. kr. del. z orožniškega poteljstva iz
pripoča svojo zalogo raznovrstnega obuvala za gospe, gospe kakor tudi za otroke.
Prodaja najboljšega voščila Fredin, Globin, cavalier in Cir. Metodovo mazilo.
Trst, Belvedere 32